

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.
ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΔΕΚΤΑΙ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 8.
ΑΛΛΟΔΑΠΗΣ ΦΡ. 10.

**Τὸν Ἐτέμ-Πασσᾶ θαυμάζω,
καὶ μὲ στίχους τοῦ φονάζω.**

Ἐτέμ μεγαλοδύναμε καὶ Τοῦρκε στρατηλάτῃ,
ποῦρθεσ κι' ἐκαβελάρωσες σ' τὴ δύστυχὴ μας πλάτῃ,
γιὰ νὰ γρικήσ' ὁ βασιληᾶς τὰ λόγια καθε μάχα
καὶ τόρα δὲν σὲ βγάνουμε οὔτε μὲ τὰ παραγκα,
σταμάτησε τὸν πόλεμο, σταμάτησε τ' ἀσκέρι,
γιατὶ τὸ καταλάβαμε πῶς δὲν μᾶς δίνει χέρι.

Ἐτέμ Πασσᾶ πόγινηκες μεγάλος καὶ τρανὸς,
καὶ μέρα νύχτα βρίζεσαι σ' τὸ στόμα καθενὸς
ποῦ λίγο ἔλειψε νὰ πᾶς γιὰ μπάνια σ' τὸ Λουτράκι,
γιὰ νάχουμε πρωθυπουργὸ τὸ ζουρλοθωδοράκη,
π' ὅσες φορές ἀνέβηκε γιὰ νὰ μᾶς διοικήσῃ,
φυρὶ, φυρὶ, ἐπήνεσε νὰ μᾶς ἀποτσακίση,
καὶ τόρα σ' τὰ γεράματα μὲ δυὸ ἐπιστρατείες,
μᾶς κάνει καὶ πληρόνουμε ὅλες μας τὸ ἄμαρτιες.

Ἐτέμ ποῦ ἤρθες κι' ἐγδύσες ἀνώγεια καὶ κατώγεια,
γιὰ νὰ πιστέψουν οἱ Ῥωμηοὶ σὲ Ντεληγιάννη λόγια,
καὶ γιὰ νὰ πάρουμε ὅλοι μας γιὰ σοβαρὴ ἀλήθεια,
τοῦ βασιληᾶ τὰ νόστιμα κι' ἀστεῖα παραμῦθια,
μὴν προχωρήσῃς ἄλλο,
καὶ χάμῃς τὸ Γεώργιο νὰ χάσῃ τὸ βεγάλο,

ποῦ πρέπει νὰν τοῦ δίνουμε σὲ λίρες μετρημένες,
γιὰ ὅσες υπεράσπισες μᾶς ἔχει καμωμένες.

Ἐτέμ μεγαλοδύναμε, τοῦ Γαλατᾶ φωφῆμι,
ποῦ σ' ἔκαμ' ὁ Διάδοχος καὶ χαίρεις τέτοια φήμη,
γιὰ νὰ σ' ἀφήσῃ διάπλατῃ τὴν πόρτα τῆς Λαρίσσης,
τόσο ποῦ καὶ μονάχος σου ἔστεκες ν' ἀπορρήσῃς,
κι' ἔμπενες μὲ προφύλαξι σ' τῆς πόλεως τοὺς δρόμους,
μὲ τὴν ιδέαν πῶς ἔμπορεῖ νὰ σῶχουν ὑπονόμους.

Ἐτέμ ποῦ ἐθριάμβευσες καὶ τόσῃν τύχην εἶχες
γιὰ νάχουν οἱ Ῥωμηοὶ τὸ νοῦ ἀπὸ τῆς τρίχες,
Ἐτέμ ποῦ Λάρισσας ἀρνὶ ὀλόπαχο σὲ τρέφει
γιὰ νὰ βρεθοῦν οἱ ὑπουργοὶ κι' ὁ βασιληᾶς σ' τὸ κέφι
κι' εἶπανε νὰ χτυπήσουμε μιὰν αὐτοκρατορία,
μὲ χίλια παληοτούφεκα πώμασ' ἡ Ἐταιρία,
κι' ἐκάμαμε τὸν πόλεμο κι' ἐγίνηκε τ' ἀμπλόκο,
« κι' ἄη Νικόλα βόχτα μας δίχως πανιὰ καὶ φλόκο ».

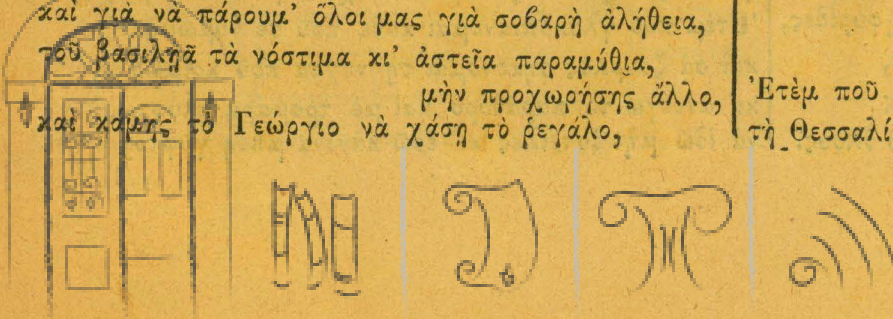
Ἐτέμ ποῦ σ' ἐξαπέστειλε τοῦ Παδισσᾶχ' ἡ χάρις,
τῆ Θεσσαλία νύφη σου ἀπάντεχα νὰ πάρῃς,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΝΕΟΓΕΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ. ΣΥ. ΥΙ. ΦΙ. 0010

κι' εὐρηκες ρόυχα κι' ἄρματα και στᾶρι στα σακκιά,
 ποῦ σ' τ' ἄφησ' ὁ Διάδοχος τοῦ γάμου σου προικιά,
 μὴν ἔλθῃς παρακάτου,
 σ' τῆ Μανωλάδα δηλαδή σ' τὰ μούρξια τὰ δικά του
 γιατί ἂν ἓνας κόκορος σφαχτῆ τῆς Μανωλάδος,
 θυμῶνει ὁ Διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Ἑλλάδος
 και τότες ὁ Ἐτέμ Πασσᾶς μὲ ὅλη τὴν Τουρκιά του,
 θέλωντας και μὴ θέλωντας τὰ κάνει σ' τὰ βρακιά του.

Ἐτέμ μεγαλοδύναμε ποῦ τρῶς ψωμί χαράμι
 και μὲ δικά μας πρόβατα ἔκαμες μπαίραμι
 και μὲ δικά μας τρόφιμα και ὄπλα και φυσέκια,
 σ' ἄφησαν και μᾶς ἐπλεξες ἀδίκως τέτοια μπρέκια,
 ποῦ τόσον εἶναι φοβερὴ και τόσον μπερδεμένη
 π' ὄλ' ἡ Εὐρώπη τάχασε, και μένει σαστισμένη.

Ἐτέμ Πασσᾶ πότρώμαξες μὲ τέσσαρους χατζῆδες,
 δικούς μας σριφτομούσακους κι' ἀκμαίους σπαθατζῆδες
 κι' ἐκτός ποῦ ἐξ αἰτίας σου θὰ χάσουν τὰ γαλόνια,
 δὲν θάχουνε και πέρασι σ' τοῦ κόσμου τὰ σαλόνια,
 κι' ἐνῶ καθένας ἔσπερνε μὲ κιάσο τὸ σπαθί του
 γιὰ νὰ χαρτζηλικόνεται ἀπὸ τὴν ποθητήτου,
 κι' ἐνῶ καθένας ἄξενε τῆς προίκας τοὺς σκοποὺς
 πέρνωντας παρασήματα σ' τὸ γῦρο τσ' Ἀλουπούς,
 τοὺς ἐχαντάκωσες Ἐτέμ, γιὰ νάρθῃς ἐδῶ πέρα
 και κάλληο νὰν τοὺς ἔκοβες μὲ μιὰ Μαρτίνι σφαῖρα,
 παρά ποῦ τσ' ἄφησες νὰ ζοῦν, νὰ βλέπουνε τὸ χάλι τους
 και νᾶνε και σ' τὸν κίνδυνον νὰ χάσουν τὸ κεφάλι τους.

Ἐτέμ μεγαλοδύναμε και Τοῦρκε στρατηλάτη,
 ποῦ παρ' ὀλίγον ν' ἀνεβῆς κι' ἀπάνου σ' τὸ παλάτι
 νάχῃς τζουτζέδες παλατιοῦ μπροστά σου νὰ ξεχάνουνε,
 και κάρβουνο σ' τὸ ναργιλέ μὲ τρόμον νὰ σοῦ βάνουνε,
 ποῦ παρ' ὀλίγον κύριος τῶν Ἀθηνῶν νὰ μνέσῃς
 ἂν ἓνας δὲν σ' ἐτσάκιζε ἀτρόμητος Σμολένσκης
 ποῦ καθ' ἑλληνικὴ καρδιά λατρεύει τ' ὄνομά του,
 κι' ἀφίνει δόξ' ἀθάνατη στ' ἀνδρεῖο στρατέμά του.

Ἐτέμ ποῦ μὲ τὰ λάθη μας θαυματουργεῖς ἀκόμα,
 κι' ἔκαμες τὸ Σουλτάνο σου ποῦτανε σάπηρο πτώμα
 κλεισμένο μέσα σ' τοῦ Γιλδίτζ τῆς μυστικῆς φουρίδες,
 νὰ σηκωθῆ σὰ μερικὸς Λειβαθινὸς νταῆδες,
 και νὰ γυρεῦῃ ὄβολα και νὰ γυρεῦῃ στόλους
 και νὰ μᾶς πάρῃ σκλάβους του ἀπάνου κάτου ὅλους.

Ἐτέμ π' ὀλόχαρος φορεῖς τὸ κόκκινό σου φέσι
 ποῦ φτώχια ἐξ αἰτίας σου σ' τὰ μέρη μας θὰ πέσῃ
 κι' ἐγὼ ποῦ ζῶ τσακίνωντας τὴν ἀσθενῆ μου κάρᾶ
 θὰ θέλω τηλεσκόπιο νὰ βλέπω τὴ δεκάρα
 ἀφίνω ποῦ κι' ἀρχόντισες σὰ Φαρσινιές θὰ ζοῦνε,
 κι' οὔτε ζοῦρ φιξ θὰ κάνουνε, κι' οὔτε χοροὺς θὰ ἰδοῦνε,
 και θὰ κλειστοῦνε γιὰ καιροὺς τὰ καμαρά κι' ἡ σάλες
 κι' οὔτε θὰ ἰδῆ τὸ μάτι μας τ' ἀσκέρι τοῦ Γονζάλες,

Ἐτέμ Πασσᾶ πόγίνηκες ὁ Καῖσαρ ὁ Ἰούλιος
 και ὁ ὄνομά σου τόμαθε κι' ὁ Σπῆρος ὁ Τριχούλιος,
 Ἐτέμ πόχόρτασες ἀρνιά και κότες και κοκόρους,
 Ἐτέμ ποῦ ἔσακάταφες τοὺς φτωχοδικηγόρους
 γιατί ἀφ' ὅτου ἀρχισες τῆς μάχῃς τὴν ἀντάρα
 κανεῖς δὲν ἐματάβγαλε ἀπ' ἀγωγῆς πεντάρα,
 προπάντων ὁ πατέρας μου ποῦ ζῆ ἀπὸ τσῆ κρίσες,
 ἂν σ' ἐπιανε σ' τὰ χέρια του ἦθε σὲ κάμει φρίσες.

Ἐτέμ ἀγᾶ, Ἐτέμ φαγᾶ ποῦ θέλει περιπαίξεις,
 βλέπωντας πῶς μᾶς τόκατσε τὸ κάστρο τῆς Πρεβέζῃς
 μὲ τόσο μπουπαρδάρισμα, μὲ τόσο ξαφνικὸ
 πῶκάμαν' ἡ φριγάδες μας μὲς τὸν Ἀμβρακικό.

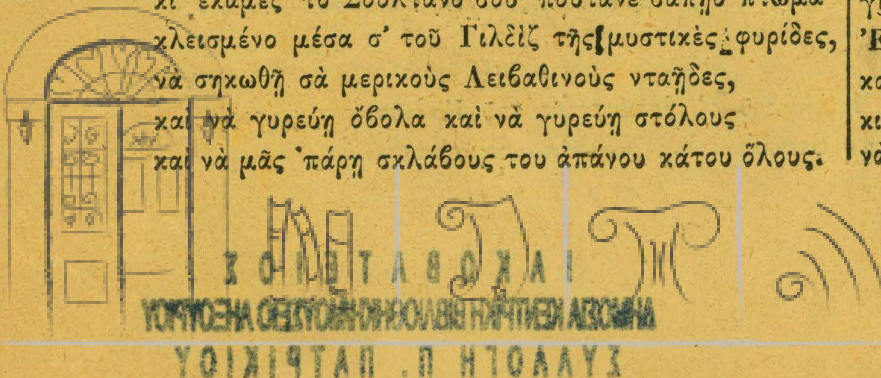
Κι' ἐνῶ σὲ κάθε κάστρο σας ὁ στόλος μας ἐπλάκωνε
 τοῦ βασιληᾶ μας ἡ καρδιά μὲ μίας ἐμαλάκωνε
 κι' ἀφοῦ τοὺς ἔβγανε χαρτί και τσῶγραφε « βαρεῖτε »
 ἔστερνε κι' ἄλλο δεῦτερο κι' ἔλεγε « καρτερεῖτε »,
 κι' ἔτσι, ἐσὺ ἐφόρτωνες σ' τὴ Σμύρνη παλληχάρια,
 κι' ἐμεῖς ἐρεμετζάραμε κι' ἔβγάναμε σφογγάρια.

Ἐτέμ Πασσᾶ πόδόξασες τῆς δυό σου φαβορητες,
 ἀφοῦ και ἡ φριγάδες μας ἐγίνανε γαίτες
 κι' ἀφοῦ μὲ τόσες κανονιές κι' ἀφοῦ μὲ τόσους κόπους
 δὲν ἔπεσε μιὰ Πρέβεζα μὲ δεκατρεις ἀθρώπους
 π' ἂν ἦθε πάει ὁ Βρανᾶς μὲ τὸ νὰ του καίκι,
 μὰ τὸ Θεὸ σᾶς ἔπερνε και τὴ Θεσσαλονικῆ.

Ἐτέμ ποῦ μᾶς ἐπάτησες ἀπάνου σ' τὸ στομάχι
 γιὰ νὰ χωθῆς σ' τὴ Λάριτσα δίχως φωτιά και μάχῃς,
 Ἐτέμ ποῦ γλυκοπιάνομαι κάθε ποῦ σὲ θυμῶμαι,
 και σὰ ζουρλὸς σηκόνομαι τὴ νύχτα ποῦ κοιμῶμαι,
 κι' ἀνοίγω τὸ παράθυρο και μὲ τρομάρα σκύφτω,
 νὰ ἰδῶ μὴν ἔστειλες κι' ἐδῶ κἀνένα μπέη γῦφτο,

ΓΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

γιατί ἀπ' ὅτου ἀκουσα πῶς εἶσαι σ' τὴ Λαμία,
μοῦ φαίνεται πῶς ἔφτασες καὶ σ' τὴν Εἰκοσιμία.

Ἐτέμ μεγαλοδύναμε, Ἐτέμ τουρκοποριτῆ,
π' ἂν ἦτανε νὰ μὴν πιαστῆ αἰχμάλωτος σ' τὴν Κρήτη,
ὁ χαϊδεμένος βουλευτῆς ὁ Ἄθως ὁ Ῥωμάνος,
δὲν θὰ φοροῦσες σήμερα τοῦ νικητοῦ τὸ κράνος·
γιατί ἐνῶ καὶ ἦτανε κρυμμένος σ' τὴν ἀδρατο,
δὲν ἔπρεπε σ' τὰ φανερά νὰ κάμῃ τέτοιο χόρατο.
Καὶ μείνε βέβαιος Ἐτέμ, ποῦτ' ἄνθρωπος μὲ γνῶσι,
πῶς αὔριον ἢ Ἐθνικὴ ἔμπορὴ νὰ διαδόσῃ
πῶς μιὰ αἰτία τῶν κακῶν καὶ τῆς ἀπελπισίας
ἦτανε κι' ἢ ἐντύπως ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας.

Ἐτέμ μεγαλοδύναμε, μὲ τὴ χλωμὴ σου ὄψι
ποῦ ἢ Κεχριονιώτισσα τσῆ μέρες σου νὰ κόψῃ,
ἦτανε μέγα καὶ βαρὺ τοῦ τόπου μας τὸ πάθος
τὴ μέρα πὸς κλαβῶθηκε ὁ δύστυχος ὁ Ἄθως,
κι' εἴμαστε ὅλοι οἱ γνωστοὶ κι' οἱ ἐνδιαφερόμενοι
μὲς τοῦ Σωτήρι ἀφῶνοι ἐστοὶ καὶ θερμαινόμενοι,
καὶ μόνον ὁ Θεόφραστος μᾶς ἔδινε κουράγιο
κι' ἔλεγε « μὴ φοβῶσαστε καὶ πρέπει νᾶνε μάγιο »,·
ὁ δὲ Μητσούλης τάκουσε κι' εἶχε χαρὰ μεγάλη,
κ.ἔ. ἔκαμ ἐννιά καράμπολες ἀπᾶς τὴ μία κι' ἄλλη.

Ἐτέμ ποῦ σ' ἔστειλ' ὁ Χαμίτ ν' ἀξήνης τὰ κακά μας
κι' ἐσχότωσης κι' ἐλάθωσης τόσα παιδιὰ δικὰ μας,
κι' ἔφερες τόσες φοβερὲς σ' τὸ κράτος φασαρίες
κι' ἀνάγκασες τῆς ὠμορφῆς κοπέλες καὶ κυρίες,
σεντόνια νὰ φορτόνοντι καὶ ροῦχα κάθε μία,
κι' ὀλημερίς νᾶ τρέχουνε μὲς τὰ νοσοκομεῖα
καὶ νὰ παραργατάρουνε ἢ μία μὲ τὴν ἄλλη,
ποιὰ τὸ περσότερο ζομὶ σ' τὸν ἄρρωστο νὰ βάλῃ,
ποιὰ νὰ γλυκάνῃ τὴν πληγὴ καὶ ποιὰ νὰν τὴν ἀλλάξῃ,
καὶ ποιὰ σκαρτσούνια βρώμικα σ' τὸ δρόμο νὰ πετάξῃ.
Ὅλα μᾶς τάφερες ἐσὺ Ἐτέμ αὐτὰ τὰ χάλια.
π' ἂν εἶχαμ' ἄλλους ἀρχηγούς σ' ἐκάναμε συμπαράλια.

Κι' ὅμως Ἐτέμ μὲ ὄλους σου τοὺς Ἀλβανοὺς λεβέντες
ἂν ἤθελε καλέσουνε καὶ τοὺς ἀπαλλαγέντες
ναρθω κι' ἐγὼ σ' τὸν πόλεμο παῦμαι γιὰ γκράβη περφέτος,
κι' ὁ φίλος μ' ὁ Σπυράγγελος κι' ὁ Βάσσος ὁ Μαρκέτος
καὶ τὰ ἄλλα τὰ μονάκριθα καὶ τὰ καμαρωμένα,
πρὶν νὰ μὲ μοσκοκάρυδο καὶ μὲ κοκὸ θρεμμένα,

θὰ πάθηνες καμμιά δουλιὰ, Πασσᾶ μου ἔζαναμπέτη,
ποῦ θάβλεπες ἀνάποδα, Θεὸ καὶ Μουχαμέτη.

Ἐτέμ Πασσᾶ πὸ γίνηκες μεγάλος καὶ τρανὸς
γιὰ νὰ κρατεῖ τῆς πλάτες σου ὁ καρπογερμανδός,
Ἐτέμ Πασσᾶ ποῦ θάχριζες τὴν κόκκινή σου κοῦδα,
ἂν ἦτανε νὰ μὴν πατεῖς ἀπάνου σ' τὴν ἀρχοῦδα,
Ἐτέμ ποῦ θὰν' ἢ δόξα σου ἀκόμα πιδὲ μεγάλη
ἀφοῦ κι' ἐκρεμαστήκαμε σ' τὸ ἔλεος τοῦ Ῥάλλη.

Ἐτέμ, πὸ ξεσκεπάστηκε ἔμπροστά σου κάθε φαῦλος,
κι' ἔκαμες κι' ἐπροφήτεψε ὁ κᾶνθρωπος ὁ Παῦλος
πὸ λεγε μὲς στὸ μπουλεβάρ κοφτὰ καὶ ξαποτσιποτα,
πῶς ὅλα εἶνε τίποτα·
κι' ὅπως θὰ γένουν, βασιληᾶς καὶ κράτος καὶ κορδόνι,
μία σκιά, μία ροπή, καὶ ταῦτα πάντα σκόνι.

Ἐτέμ Πασσᾶ σκυλότουρκε ποῦ τὸν Ἄλλάχ δοξάζεις
ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ τ' ἀρνιὰ τῆς Θεσσαλίας σφάζεις
καὶ λὲς ἐκεῖ ποῦ κάθεται καὶ τρῶς τὰ καματάρικα,
« καλήτου ὥρα τοῦ Κωστή ποῦ τ' ἀφῆσε καὶ ταῦρηκα ».
Ἐτέμ π' ἀδίκως περβατεῖς σ' τὰ μέρη μας ἐλεύτερος,
καὶ χαίρειτ' ὁ Σουλτάνος σου Ἀβδούλ Χαμίτ ὁ δεῦτερος
σταμάτησε τ' ἀσκέρι,
κι' ἐκαταλάβαμ' οἱ Ῥωμηοὶ πῶς δὲν μᾶς δίνει χέρι,
πολέμους νὰ γυρεύουμε καὶ μάχες καὶ μπαροῦφες,
μ' ἐτοῦτες τῆς κυβέρνησης τῆς ἀσκεφτες καὶ μπουφες.

Ἐτέμ Πασσᾶ σ' ἀφίνω γειὰ κι' ὁ Θεὸς νὰ μὴν τὸ δώσῃ
τὸ βρωμερὸ τ' ἀσκέρι σου σ' τὸν τόπο μας νὰ σόσῃ,
γιατί θὰ μάθουν πῶς ἐγὼ σοῦ κάνω τέτοιο βρῆσιμο
καὶ πρῶτο ποῦ μ' ἀρπάξουνε θὰ μ' ἔχουνε γιὰ ψήσιμο.

Ἐτέμ ἀγᾶ, Ἐτέμ φαγᾶ πᾶχεις αὐτιά μεγάλα,
ἢ γλώσσα μου βαρέθηκε καὶ δὲν σοῦ ψάλλει ἄλλα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΜΥΘΟΣ.

Μιά κομψή κομψή γατούλα,
 κάνει κόρτε μ' ένα γάτο
 π' όλη μέρα νιαουρίζει
 σ' τὸ παράθυρο της κάτω.

Δὲν εἶν' ὡμορφος ὁ γάτος
 κι' οὔτε κι' ἀπὸ φίνα ράτσα·
 σχετικά πῶς ἔχει μόνον
 μὲ τὴ νόμπιλε ταρατσα.

Ἡ γατούλα ὁμως ἔχει,
 κάλλη, σίχ και ντιστεκσιόν,
 μὲ ταλέντο μουζικάλε
 και μὲ μπόν έντουκασιόν.

Ποῦ ἂν εἶχα τέτοια γάτα
 μὲς τὸ σπίτι μου νὰ νιάζει,
 ὄση φτώχεια κι' ἂν μὲ δέρνει
 δὲν θὰ ἤθελε μὲ γνοιάζει.

Δύσκολα σ' αὐτὸν τὸν τόπο
 κρύβονται ἡ τενερέτσες·
 κι' ὄλοι ξέρουνε τοῦ γάτου
 και τσῆ γάτας τσῆ καρέτσες.

Ἀλλὰ τόρα ποῦ γρικιῶνται
 πόλεμος κι' ἐπαναστάτες,
 ποιὸς προσέχει σὲ κορτούλες,
 ποιὸς σκοτίζεται για γάτες!

Και μονάχα μιὰ στριμμένη,
 ἀλλὰ, μὸλτο μπέλλα γάτα,
 ποῦ τοὺς γάτους σκανδαλίζει
 ὅταν βρίσκεται λουσάτα,

Κι' ἔχει στῆθος μὲ σαίτες
 ἐρωτόριχτες γιεμάτο,
 δὲν χωνεύει τὴν ἀγάπη
 πῶχ' ἡ γάτα μὲ τὸ γάτο.

Κι' ὄχι μόνον δὲν χωνεύει
 τὴν ἀγάπη τοῦ γατιῶνε,
 παρὰ τσῶθγαν' ἂν ἐμπόριε
 και τσῆ κόρες τοῦ ματιῶνε.

Σ ἀπορρία μ' εἶχε βάλλει
 τῆς κακούργας τὸ γενάτι,
 κι' ἀναγκάστηχα νὰ βάλλω
 τὴν καρδιά μου ἀμανάτι,

Σὲ μιὰ γάτα τοκογλύφα
 π' ἀκβιστάρει τῆς καρδιές
 και μὲ τούτην τὴ θυσία,
 κάπως 'πῆρα μυρουδιές.

Λεπτομέρειες δὲν κάνει
 νὰ σὰς πῶ ἀρκοντοπούλες,
 για τὸ λόγο π' ἀρχινάτε
 τὴν πετεγολέτσα οὔλες.

Τοῦτο μόνον — μεταξύ μας, —
 ἢμπορεῖ νὰ σὰς γνωρίσω,
 πῶς ἂν ἔβρισα τὴ γάτα,
 πέρνω τσῆ βριασές ὀπίσω.

Ἐπειδὴ μεγάλο δίκχη
 ἔχ' ἡ μαύρη νὰ θυμῶνη,
 ἀφοῦ κι' εἶν' ὁ ἴδιος γάτος
 μασκαρᾶς και τὴν προδόνει.

Τὸ λοιπὸν ἀηλοῖ ὁ μῦθος
 πῶς ἡ γάτα ἡ ὠραία.
 πρέπει τόρα νὰ ξεκόψη
 κάθε σχέσι και παρέα.

Μ' ἔναν τέτοιο γάτο ψεύτη,
 π' ὅς ὁ μασκαρᾶς παληόνει,
 τόσο σὲ κορτούλες πέφτει.
 Και ὁ μῦθος τελειώνει.

Ἐπληροφόρηθμεν ὑπὸ φιλαλήθους κατοίκου τῆς κώμης Φραγγάτων, ὅτι ἐν τῇ κώμῃ ταύτῃ, γενομένου μνημοσύνου ὑπὲρ εὐρωδίας τῶν ὄπλων μα; και ὑπὲρ τῶν ἐν τῷ ἱερῷ ἀγῶνι περὸντων, οἱ ἱερεῖς ἀπήτησαν ἀπὸ τὰς πτωχὰς οἰκογενείας τῶν ἐφέδρων νὰ πληρωθῶσι διὰ τὴν ἱεροτελεστίαν ταύτην και ἐπὶ τοσοῦτον ἐπίεσαν τὰς δυστυχεῖς μητέρας, ὥστε ἠναγκάστησαν νὰ στερηθῶσιν τῆς τροφῆς των διὰ νὰ ικανοποιήσουν τοὺς αἰδεσιμωτάτους.

Τὸ τοιοῦτον ἐὼν ἔχεται ἀληθείας, δὲν πρέπει νὰ παραβλήψῃ ἡ ἀρχιεπισκοπή.

ΤΥΠΟΙΣ ΛΕΟΝΤΟΣ Ν. Π. ΚΟΥΡΒΙΣΙΑΝΟΥ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

